

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΟΨΑΡΟΥ ...

Ήμουν ένα μικρούλικο μαυρόψαρο. Ήρθα στον κόσμο σ' ένα μικρούλι ρυάκι και αυτό ήταν ο κόσμος μου όλος. Ζούσα με την μάνα μου τον πατέρα μου και όλα τα άλλα μαυρόψαρα σ' αυτό το μικρό ρυάκι. Καθώς λοιπόν μεγάλωνα με τα παραμύθια της γιαγιάς μου της γριάς μαυροψαρίνας, μια μέρα, ξαφνικά ανάμεσα στα καλάμια συνάντησα έναν πράσινο γεροβάτραχο με πεταχτά μάτια. Κι έτσι άλλαξε ο κόσμος μου...

Ο πράσινος γεροβάτραχος με τα πεταχτά μάτια με κατηγόρησε για αμάθεια και για άγνοια. Μου διηγήθηκε πράγματα και θάματα και με αναστάτωσε. Έγινα άνω - κάτω. Αυτά που μου 'λεγε ο γεροβάτραχος δεν έμοιαζαν καθόλου με τα παραμύθια της γιαγιάς μου. Ο γεροβάτραχος μου είπε πως ο κόσμος δεν αποτελούνταν μόνο από το ρυάκι αυτό, που είπε ότι τα ρυάκια έβγαζαν σε ποτάμια και ότι τα ποτάμια ανοίγονταν στις θάλασσες και οι θάλασσες στους ωκεανούς. Μου είπε ακόμη ότι στις μεγάλες αυτές θάλασσες βρίσκονταν χιλιάδες είδη ψαριών. Μου μίλησε για νερά ζεστά, για νερά κρύα, για αλμυρά νερά, για τεράστια ψάρια, για δάση κάτω από τις θάλασσες, για νερά βαθιά πολύ μου μίλησε.

Από τότε άρχισα να βλέπω κάθε μέρα το γεροβάτραχο και να μαθαίνω όλο καινούργια πράγματα. Η όρεξη μου για να μάθω, να γνωρίσω καινούργια πράγματα μεγάλωνε κάθε μέρα πιο πολύ. Άρχισα να μην ακούω πια τα παραμύθια της γιαγιάς μου. Στον ύπνο μου να ησυχάσω δεν μπορούσα πια. Έθετα χιλιάδες ερωτήματα στον εαυτό μου και προσπαθούσα να απαντήσω. Αν τα νερά ήταν τόσο μεγάλα και βαθιά... εγώ δεν μπορούσα να μένω έτσι μες την άγνοια, μέσα σε τούτο το ρυάκι δίχως τίποτε να γνωρίσω και να τελειώσω την ζωή μου έτσι. Όχι, αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Έπρεπε να δω καινούργια πράγματα, να μάθω καινούργια πράγματα και από αυτά τα καινούργια πράγματα να τα πω και στα άλλα μαυρόψαρα. Έτσι άρχισα να σκέφτομαι.

Αυτές τις σκέψεις μου τις μοιράστηκα και με άλλα μαυρόψαρα. Όλα τους όμως μου είπαν πως δεν ήμουν με τα καλά μου, πως έλεγα τρελά πράγματα και πως ο κόσμος μας ήταν το μικρό μας ρυάκι και τίποτα άλλο. Η γιαγιά, ο πατέρας και η μάνα μου αντέδρασαν. Μου είπαν ότι ο βάτραχος ήταν ψεύτης και μου απαγόρευσαν να τον ξανασυναντήσω. Προσπάθησαν ακόμα να μ' αποτρέψουν από τις σκέψεις μου αυτές λέγοντας μου ότι αυτές οι σκέψεις δεν ήταν πολύ επικίνδυνες μόνο για μένα αλλά και για όλα τα άλλα μαυρόψαρα του ρυακιού.

Μια νύχτα την ώρα που όλα τα άλλα μαυρόψαρα κοιμόντουσαν, μάζεψα όλο μου το κουράγιο και έφυγα από το ρυάκι με χίλιους φόβους.

Όσο προχωρούσα το νερό κύλαγε πιο γρήγορα άρχισα να φοβάμαι. Δεν ήξερα και τίποτα από δρόμους. Τα ψαράκια που συναντούσα στο δρόμο μου 'λεγαν να γυρίσω πίσω στο ρυάκι, μου 'λεγαν πως το ταξίδι ήταν πολύ επικίνδυνο. Εμένα όμως μου 'ρχονταν στο μυαλό όσα μου 'χε διηγηθεί ο γεροβάτραχος. Ήθελα να δω, να γνωρίσω τις θάλασσες, τους ωκεανούς, τα δάση κάτω απ' τα νερά, τα κρύα, τα ζεστά, τα βαθιά νερά. Ήθελα να δω όλα όσα ζούσαν στα νερά αυτά, να τα γνωρίσω. Η επιθυμία μου αυτή ήταν τόσο μεγάλη που νίκησε τους φόβους μου και έτσι παραιτήθηκα από την ιδέα να επιστρέψω πίσω στο ρυάκι μου.

Μια μέρα, αναπάντεχα, έτσι ακριβώς όπως το 'χε πει ο γεροβάτραχος, εκεί που τελείωναν τα ποτάμια, το νερό άνοιξε, μεγάλωσε, φάρδυνε. Ήτανε μια μέρα καλοκαιριού που συνάντησα τα αλμυρά νερά. Ενοιωσα τόσο, μα τόσο ελεύθερο που δεν μ' ένοιαζε που μ' έτσουζε το αλμυρό νερό. Ενοιωθα τόσο ευτυχισμένο που παρασύρθηκα από τις επιθέσεις ενός άγριου ψαριού. Μερικά άλλα φιλικά όμως ψάρια με προστάτησαν καταλαβαίνοντας πως δεν γνώριζα τα νερά αυτά, πως μου ήταν άγνωστα και με συμβούλεψαν μιλώντας μου για τους κινδύνους που κρύβει η θάλασσα.

Άρχισα σιγά - σιγά να αποκτώ εμπειρία. Βουτούσα στα βαθιά νερά και γνώριζα καινούργια ψάρια κάθε φορά, καινούργια ζωντανά της θάλασσας. Πάνω από την θάλασσα πέρναγαν και καράβια και σκάφη. Ήρθανε φορές που μπλέχτηκα στα δίχτυα των ψαράδων και δύσκολα την γλίτωσα. Ήρθε μέρα που κινδύνεψα να δηλητηριαστώ από τα απόβλητα των πλοίων, από τα πετρέλαια. Κάθε μέρα ήταν για μένα μια νέα δοκιμασία. Κάθε μέρα ήταν μια νέα εμπειρία.

Μετά από μήνες βρέθηκα σε απέραντα νερά, σε νερά δίχως αρχή και τέλος. Είδα τα δάση των βυθών, γνώρισα τα ζεστά και κρύα ρεύματα των νερών της θάλασσας. Πέρασα ανάμεσα από τα δόντια τεράστιων ψαριών, πέρασα μέσα από τα στομάχια τους και ξαναβγήκα έξω στη θάλασσα, στο νερό.

Τη στιγμή που είχα αποφασίσει πως εντάξει πια είχα μεγαλώσει, πως τα 'χα μάθει όλα και πως τώρα πια μπορούσα να πω και στα άλλα μαυρόψαρα αυτά που είχα γνωρίσει, αυτά που είχα δει, πέρασα από νέες δοκιμασίες, είδα κι έμαθα καινούργια πράγματα.

Όταν πια μετά από μήνες, μετά από χρόνια γύρισα πίσω στο μικρό μου ρυάκι, ήξερα πως πολλά ακόμη πράγματα δεν τα γνώριζα.

Στο ρυάκι είπα στα άλλα μικρούλικά μαυρόψαρα πως η γνώση είναι ατελείωτη, πως έχει και ένα τίμημα. Πως η ζωή είναι ένας αγώνας γεμάτος δυσκολίες και πως σ' αυτή την πορεία της ζωής συναντά κανείς φίλους και εχθρούς και προσωρινούς συνοδοιπόρους.

Το Μικρό Μαυρόψαρο

Θεωρούμε χρέος μας να ευχαριστήσουμε την "Ωχρά Σπειροχαίτη" και τους φίλους της που δεν άφησαν μόνη τη "Γέφυρα" και εμάς και που μας στήριξαν και μας βοήθησαν στο δίχρονο αυτό αγώνα μας και στις πιο δύσκολες ακόμη στιγμές μας.

*Σημ. Η ιστορία που αναφέρεται πιο πάνω ανήκει στον Πέρση συγγραφέα Σαμέντ Μπεχρένγη. Ο συγγραφέας παραμυθιών για παιδιά Μπεχρένγη σκοτώθηκε με πνιγμό από τους πράκτορες της ΣΑΒΑΚ την εποχή του Σάχη της Περσίας και το πτώμα του βρέθηκε στον ποταμό Αράξ.

ΕΦΥΡΑ

Πολιτιστικό Κέντρο των Παιών της Ανατολής